

## La casa Fàbregas

À

Eren faves comptades i la nineta dels ulls dels organitzadors de les visites a la Manresa desconeguda d'enguany, la van visitar gairebé 700 persones, i una cinquantena en va quedar fora, tot i els esforços de Mercè Argemí, tècnica municipal de Patrimoni, i altres voluntaris per encabir-hi tothom. Quan em va tocar entrar es van començar els grups de 40 persones, en lloc de les 20 que s'havien fet fins aleshores. Era massa, la gent no hi cabia en determinades estances i els guies van acabar assedegats. Després es va provar amb 30. La visita començava per l'antiga cuina de la fonda Sant Antoni, tot entrant pel carrer Amigant. Mesos abans que tanqués la fonda d'Isidoro de Gregorio, des del 1984 fins al març del 2014, vaig visitar el soterrani de pedra picada que s'endinsava cinc metres i mig dins la plaça, que s'aprofitava com a celler.

La casa Fàbregas té diferents fases, tot i que abans els seus futurs propietaris es van instal·lar a Manresa provinents de la parròquia de Sant Pau de Casserres l'any 1685 a la casa de la Sabateria de Sant Miquel. El 1744 funden la casa Fàbregas a la plaça Major de Manresa després que els Anglada l'hagin de reconstruir el 1718, quan tres quartes parts de la ciutat van ser cremades pels francesos. Eren diferents parcel·les que es van unificar fins al 1983. Entre el 1969 i el 1977, el 50% de la documentació desapareix per robatoris, vendes fraudulentos o incontrolades i deixadesa. La reagrupació definitiva de la documentació existent actualment es diposita a Sant Vicenç de Castellet el 2004, amb el nom d'Arxiu Històric Fàbregas, sota la direcció de Miquel de Fàbregas Sabater, i es pot consultar sense problemes. La visita a la casa és molt interessant perquè es trepitja un carrer medieval, prop del call dels Jueus, i mostra els llocs on des del segle XVI s'hi guardaven bótes de vi i una mica més enllà hi ha el pou. Per una escala, es passa al primer pis, amb balcons que donen a l'exterior i llocs més amples. Pau Fàbregas al segle XIX fa construir dos pisos més i el seu besnét, Marià, arriba a dos més per l'altra banda. El 1857 ja hi ha els quatre pisos actuals. Ara, una empresa hi comença a treballar per fer-hi possiblement un hotel.